

[Aksel Larsen.]

nen. Synderlig stor Tilfredshed er der ikke i Arbejderkredse med ham, det er der heller ikke nogen Grund til, at der skal være. Vi kender ham ogsaa fra hans Deltagelse i Loven om Voldgift mod Landarbejderne, hvor han var enig med de øvrige Voldgiftsdommere om, at Landarbejderne ikke trængte til Løntillæg. Victor Hansen er, saa vidt jeg ved, hvad den Slags Virksomhed angaar, et ubeskrevet Blad, men det er Professor i Driftsøkonomi ved Aarhus Universitet Thorkild Kristensen ikke. Saa snart han var blevet udnævnt til Medlem af Formandskabet af Arbejds- og Forligsnævnet, skyndte han sig at skrive en Artikel i „Jyllandsposten“, ved hvilket Blad han jævnligt er Medarbejder. Jeg skal ikke bruge Tid til at citere alt, hvad han skrev, men vil fastslaa, at han stillede sig paa det Standpunkt, at Lønningerne skulde ligge fast, under ingen Omstændigheder burde forhøjes, og udtalte sin dybe Forargelse og nationaløkonomisk og driftsøkonomisk Bekymring ved det 3 Kroners Brødtillæg, som Rigsdagen undede Arbejderne i Efteraaret. Det var et Brud paa alle Forudsætninger; det skabte Inflation, den Slags. Regeringens og Statsmagtens Opgave maa være at sikre, at Arbejdernes Løn under ingen Omstændigheder stiger, ligegyldigt hvordan Priserne gebærd sig. Denne Mand, hvis Mening om saadanne Problemer vi kendte, er, hvad dette Spørgsmaal angaar, Jørgen Pedersens nære Meningsfælle, men blot noget krassere end Jørgen Pedersen. Denne Mand er det, Regeringen fandt egnet til at være Diktator over Arbejdernes Løn- og Arbejdsforhold i Fremtiden. Man maa erkende, at man virkelig, ikke alene hvad angaar de Love, der er gennemført her, men ogsaa hvad angaar den Maade, hvorpaa de skulde administreres, har været uhyre konsekvent.

Vi mærker det ogsaa hver Dag. I Sommer var der nogle af de tilstedeværende — jeg tror bl. a. det ærede Medlem Hr. Kristen Amby —, der syntes, det var saa morsomt, at vi Kommuniste ikke med Begejstring og Forhaandstillid vilde stemme for en Lov, der angivelig skulde skaffe billigere Mælk. Jeg tænker, at Smilet er stivnet paa det ærede Medlem Hr. Kristen Ambys Ansigt. For hvordan det er gaaet med Mælken og Mælkediktatoren, ved vi jo. Vi ved ogsaa, hvordan det er gaaet med andre Levnedsmidler, med Smørret og med Fedtet.

Dér er det, jeg igen ønsker at sige, at det drejer sig ikke blot om den Lovgivning, man har gennemført her, det drejer sig

ogsaa om den Maade, hvorpaa man har administreret Loven, og jeg finder, at foreløbig kan Toppunktet siges at være naaet ved Margarine- og Smørordningen og de stigende Fedtpriser. Man gav generøst Befolkningen Ret til at købe Margarine og tog Retten tilbage 3 Dage efter paa et Tidspunkt, hvor man vidste, at de ubemidlede ikke havde benyttet deres Margarinekort. Man indførte Smørrationering, og man valgte — ja, man faar undskylde mig — med bevidst raffineret Ondskab at lade Smørrationeringen træde i Kraft Fredag Morgen, hvor man vidste, at Smørkrukkerne i Arbejderhjemmene var tomme. Saa kunde man i det mindste have forudset, at der vilde blive Rift efter Fedt! Det forudsaa man formodentlig ogsaa — derfor foretog man sig ingenting. Fedtpriserne steg! Som Nazisten Direktør Houlberg sagde: Det var jo nødvendigt for at begrænse Efterspørgselen! Jeg tænker heller ikke, han havde noget imod at tjene sig et Par Hundrede Tusinde Kroner, saaledes som han gjorde paa Pølser og Leverpostej i September Maaned i Fjor.

Regeringen har en Priskontrol: et Priskontrolraad og en Priskontrolminister, og hvad foretog han sig? Han sagde: Jeg har nedsat et Fedtnævn, som tænker over Tingene. Og Fedtnævnet tænker og bliver ved at tænke, og Prisen stiger ustandseligt, og hvis det nogen Sinde naar at faa tænkt til Ende, og hvis der nogen Sinde kommer noget ud af Tanken i Form af Maksimalpriser eller sligt, kan man være sikker paa, at det ikke bliver paa det Grundlag, der eksisterede, før Smørrationeringen traadte i Kraft, men paa et langt højere Grundlag.

Det passer ikke den konservativt Presse, naar man hævder, at Regeringens Optræden i Spørgsmaalet om Smør og Margarine i særlig Grad gaar ud over Arbejderne og dermed ligestillede. Det er helt forkert, siger „Nationaltidende“ i en ledende Artikel for Mandag den 11. November. Man henviser til en Udtalelse af den højtærede Handelsminister Halfdan Hendriksen, som har sagt, at egentlig er jo efterhaanden alle mindre-bemidlede, og saa siger Bladet:

„De Ord træffer Kærnen i den Udvikling, som vi har oplevet under Krigen. Grænserne mellem Stænderne er blevet mere flydende end nogen Sinde før, og ingen Klasse eller Stand kan hævde, at den alene har faaet det sværere. Vanskelighederne rammer over hele Linien, vi er alle blevet mindre bemidlede.“

Ja, hvad sagde ikke Anatole France? „Ligheden for Loven er stor, den er vældig. Det er forbudt rig som fattig at tigge paa